

3. Hvorledes skal man fortolke kravet om, at brugen er »nødvendig« for at angive anvendelsen af en vare? Kan nødvendighedskriteriet være opfyldt, selv om det er muligt at angive denne anvendelse uden udtrykkeligt at henvise til en tredjemands varemærke, f.eks. ved kun at henvise til det tekniske princip for varens funktion? Hvilken relevans har herved den omstændighed, at anvendelsesformålet måske er vanskeligere at forstå for forbrugerne, hvis der ikke udtrykkeligt henvises til tredjemands varemærke?
4. Hvilke omstændigheder skal der tages hensyn til ved vurderingen af overholdelsen af redelig markedsførings-skik? Udgør angivelsen af tredjemands varemærke i forbindelse med markedsføringen af ens egen vare en henvisning til den omstændighed, at den markedsførendes egen vare kvalitetsmæssigt, teknisk og med hensyn til dens andre egenskaber svarer til den vare, som angives ved tredjemands varemærke?
5. Berører det den lovlige karakter af brugen af en tredje-mands varemærke, at den erhvervsdrivende, som henviser til tredjemands varemærke, også — foruden en reservedel eller tilbehør — markedsfører et eget produkt, som denne reservedel eller tilbehør er bestemt til at anvendes med?

(¹) EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. maj 2003 af Juzgado de 1^a Instancia nr. 35, Barcelona, i sagen QDQ MEDIA SA mod Alejandro Omedas Lecha

(Sag C-235/03)

(2003/C 171/27)

Ved kendelse af 5. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. juni 2003, har Juzgado de 1^a Instancia nr. 35, Barcelona, i sagen QDQ MEDIA SA mod Alejandro Omedas Lecha, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det inden for rammerne af den beskyttelse, der tilkommer kreditor i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (¹), muligt at anse udgifter til advokat og procesfuldmægtig i forbindelse med en summarisk proces til opnåelse af et eksekutionsfundament til brug for inddrivelse af gælden, for at være omkostninger ved inddrivelsen?

(¹) EFT L 200 af 8.8.2000, s. 35.

Sag anlagt den 5. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-241/03)

(2003/C 171/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. juni 2003 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Zavvos og W. Wils, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv) (¹), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 20. juli 2002.

(¹) EFT 2000 L 181, s. 65.

Sag anlagt den 6. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-243/03)

(2003/C 171/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. juni 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Traversa, som befuldmægtiget, bistået af avocat N. Coutrelis, og med valgt adresse i Luxembourg.